

РЕШЕНИЕ

№ 40988

гр. София, 21.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **10860** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 във връзка с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ и чл. 67 – 68 във връзка с чл. 55, § 7 във връзка с § 3 и § 5 от Регламент (ЕС) 2024/1348, във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. А. А. / А. А. А., [дата на раждане] , гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], с посочен в жалбата адрес: [населено място], Студентски град, [улица], ет. 4, ателие 30, чрез надлежно упълномощения адвокат Б. Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, против решение № 43-В/04.08.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ при МС/, с което:

1. На основание чл. 76б ЗУБ и чл. 38, § 2 във връзка с чл. 55, § 7 във връзка с § 3 и § 5 от Регламент (ЕС) 2024/1348 е отхвърлена като недопустима последващата му молба за международна закрила с вх. № КП-01-1960/13.07.2026 г., ведно с молба с вх. № КП-01-1977/14.07.2026 г. по описа на ДАБ при МС; и

2. В съответствие с чл. 37 от Регламент (ЕС) 2024/1348 е постановено да се изпълни вече наложената принудителна административна мярка /ПАМ/ от ЗА началник на ГПУ – Малко Т. при РДГП – Е. със заповед рег. № 4069 ПАМ-696/14.11.2024 г. на основание чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/ – „връщане до страна на произход С.“ /сочена в акта от ГД „Гранична Полиция“/.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради неправилно приложение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, необоснованост и противоречие с целта на закона.

Жалбоподателят поддържа, че органът е приложил превратен и завишен стандарт при предварителната оценка за допустимост по чл. 55 от Регламент (ЕС) 2024/1348, като е изискал пълно и окончателно доказване на предпоставките за закрила, вместо единствено да провери дали новите елементи съществено увеличават вероятността за предоставянето ѝ. Твърди, че представените от него писмени доказателства – публикации на информационна агенция А., справки на ДАБ за област Х., актуализираните „Съображения/Насоки за международна закрила на лица от С.“ на ВКБООН от май 2026 г. и статия на агенция С. от юни 2026 г. – представляват нови относими елементи за обстановката по сигурността в С. и родния му регион /провинция Х./. Сочи, че органът не е оценил тези данни в съвкупност с личния му профил на млад мъж в мобилизационна възраст от арабски произход, необосновано е приел наличие на ефективна държавна закрила и възможност за вътрешно разселване и незаконосъобразно е постановил решението без провеждане на лично интервю. По отношение на т. 2 от диспозитива се поддържа липса на компетентност на интервюиращия орган да постановява изпълнение на наложена по ЗЧРБ принудителна административна мярка. По тези съображения моли съда да отмени изцяло оспореното решение и да върне преписката на ДАБ със задължителни указания за допускане на последващата молба до разглеждане по същество, както и да отмени или прогласи нищожността на разпореждането за изпълнение на наложената ПАМ.

В открито съдебно заседание жалбоподателят А. А. А. се явява лично, воден от конвой, и с упълномощения си процесуален представител адв. Б., като поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Изтъква, че представените доказателства установяват пряк риск за него, че той е отбил военна служба, подлежи на мобилизация и че е издирван в страната си по произход. Поддържа също, че интервюиращият орган е излязъл извън пределите на своята компетентност, като е разгледал молбата по същество и се е произнесъл по изпълнението на мярка по ЗЧРБ.

Ответникът – интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Поддържа, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, при правилно и точно прилагане на приложимия Регламент (ЕС) 2024/1348. Изтъква, че представените към последващата молба медийни статии и общи аналитични доклади не съдържат нови индивидуализирани данни за конкретен личен риск от преследване или тежки посегателства спрямо жалбоподателя, който е напуснал С. в края на 2024 г. и чието семейство продължава спокойно да живее в област Х.. Представя актуална Справка за С. с вх. № МД-02-307/21.08.2026 г. на дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да встъпи в производството съгласно чл. 16, ал. 1, т. 3 АПК, не изпраща представител в съдебно заседание и не изразява становище по спора.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. А. А. е гражданин на Сирийската арабска република, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], област Х., С., арабин по народност, с вероизповедание мюсюлманин сунит, женен, ЛНЧ [ЕГН]. Чуждият гражданин е влязъл на територията на Република Б. през месец ноември 2024 г., като на 14.11.2024 г. е бил задържан в района на ГПУ – Малко Т., във връзка с което от ЗА началника на ГПУ – Малко Т. е била издадена Заповед рег. № 4069 ПАМ-696/14.11.2024 г. за налагане на ПАМ „връщане до страна на произход С.“ на основание чл. 41, т. 1 ЗЧРБ /приложена в ел. преписка по делото с молба на жалбоподателя чрез дирекция „Миграция“ до ДАБ № УП 7312/03.12.2024 г./.

За първи път чужденецът е подал молба за международна закрила в Република Б. с вх. № 105450-

7795/26.11.2024 г. чрез СДВНЧ – Любимец, потвърдена с молба вх. № ПМЗ-В-816/03.12.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ. По подадената първоначална молба е било образувано административно производство, приключило с решение № 3059/10.04.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на А. А. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Това решение е оспорено по съдебен ред, като с решение № 26378/04.08.2025 г. по адм. дело № 6178/2025 г. на АССГ жалбата на чужденеца е отхвърлена. Съдебният акт на първоинстанционния съд е оставен в сила с решение № 875/27.01.2026 г. по описа на ВАС, с което отказът за предоставяне на международна закрила е влязъл в сила на 27.01.2026 г.

На 16.03.2026 г. молителят е подал първа последваща молба с вх. № КП-01-759 по описа на ДАБ при МС, по която с решение № 18-В/31.03.2026 г. на интервюиращ орган при ДАБ е постановен отказ за допускане до производство за международна закрила, обжалван пред АССГ. Подадената на 09.04.2026 г. молба с вх. № КП-01-1020 е оставена без разглеждане с писмо изх. № ПМЗ-В-601/15.04.2026 г. поради висящ съдебен контрол по предходната молба.

На 13.07.2026 г. жалбоподателят е подал до ДАБ при МС нова молба за международна закрила, заведена с вх. № КП-01-1960/13.07.2026 г., а на 14.07.2026 г. е подал и молба с вх. № КП-01-1977/14.07.2026 г. Последната е с напълно идентично съдържание и законосъобразно е приета от административния орган за допълнително становище по смисъла на чл. 55, § 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348, подлежащо на съвместно разглеждане в образуваното производство по молбата от 13.07.2026 г.

В подадената последваща молба чужденецът заявява, че са налице нови обстоятелства за личното му положение и за страната му по произход, които налагат преразглеждане на бежанската му история. Твърди, че обстановката в родния му регион – област Х., е ескалирала до нива на неконтролируемо насилие, като предходните актове се основават на остаряла информация. В подкрепа на искането си молителят е представил писмени сведения: 1) публикации от онлайн новинарска агенция А. (Н. Н. А. / А.) от 09.07.2026 г. за загинали 64 цивилни граждани в С. през първата половина на месец юли; 2) копия от справки на ДАБ при МС от 15.06.2026 г. относно актуалната обстановка в С. и област Х.; 3) извадки от документ „Насоки/Съображения за международна закрила на лица от С.“ на ВКБООН от май 2026 г.; и 4) статия на агенция С. от 21.06.2026 г. относно поета отговорност от ИДИЛ за убийството на двама сирийски войници.

Въз основа на така представените писмени сведения, на основание чл. 55, § 4 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и без провеждане на лично интервю, интервюиращият орган е постановил процесното решение № 43-В/04.08.2026 г., с което е отхвърлил последващата молба като недопустима по чл. 38, § 2 вр. чл. 55, § 7 вр. § 3 и § 5 от Регламента и чл. 76б ЗУБ /т. 1/ и на основание чл. 37 от Регламента е разпоредил изпълнението на наложената със заповед рег. № 4069 ПАМ-696/14.11.2024 г. мярка по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ „връщане до страна на произход С.“ /т. 2/.

За да постанови този резултат по т. 1, интервюиращият орган е приел след анализ на представените материали и служебно събраната информация /включително справка вх. № МД-02-286/04.08.2026 г. на ДМД при ДАБ/, че представените сведения имат общоинформационен характер, отразяват общото развитие на обстановката в страната и не съдържат конкретни, нови факти и доказателства относно личното положение на молителя или индивидуален риск от преследване и тежки посегателства. Органът е отчетел, че цялото семейство на молителя /съпруга, две малолетни деца, родители, братя и сестри/ продължава да живее в родното му място в област Х. без данни за претърпени репресии или посегателства, както и че общите данни за обстановката и миграционните движения сочат масово завръщане на сирийски граждани и овладяване на сигурността, при липса на повсеместно и безогледно насилие, насочено срещу мирното население.

По делото е приета и приложена актуална Справка с вх. № МД-02-307/21.08.2026 г. на дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС относно С., съдържаща подробни данни за общото положение след падането на режима на А. през декември 2024 г., сформиранието на преходно правителство начело с А. ал Ш., премахването на наборната военна служба и обявената амнистия, протичащия процес по интеграция на Сирийските демократични сили (SDF) и местните административни структури в провинция Х. към централния държавен апарат, провеждането на парламентарни избори в Х. през май 2026 г., както и състоянието на сигурността в Ю. С. и провинция Д..

Въз основа на така изложеното и приетото от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи относно законосъобразността на оспорения акт:

Оспореното решение № 43-В/04.08.2026 г. е връчено на жалбоподателя на 21.08.2026 г., видно от приложената разписка. Жалбата срещу него е депозирана чрез административния орган на 26.08.2026 г. /вх. № 30418/26.08.2026 г. по описа на АССГ/, т.е. в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ и в съответствие с приложимите срокове по чл. 67, § 7 от Регламент (ЕС) 2024/1348. Оспорването е от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, и е насочено срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

По отношение на оспорения акт в частта, в която отхвърля последващата молба като недопустима, съдът намира жалбата за неоснователна:

Съгласно чл. 79, § 2 и § 3 от Регламент (ЕС) 2024/1348 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024 г. за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС, регламентът се прилага за молби за международна закрила, подадени от 12 юни 2026 г. Тъй като процесната молба е депозирана на 13.07.2026 г., спрямо нея намира пряко и непосредствено приложение процедурният режим, въведен с Регламент (ЕС) 2024/1348, ведно с действащите разпоредби на ЗУБ, доколкото същите не му противоречат.

Оспореното решение в частта по т. 1 е постановено от компетентен орган по смисъла на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ и чл. 3, т. 16 от Регламент (ЕС) 2024/1348 – интервюиращ орган А. Т., надлежно оправомощена със заповед № РД-05-384/04.06.2026 г. на председателя на ДАБ при МС, издадена на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ. Актът е съставен в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните фактически и правни основания съгласно чл. 36, § 1 – 2 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и чл. 59, ал. 2 АПК. Спазен е и предвиденият в чл. 76б, ал. 1 ЗУБ 14-дневен срок за произнасяне.

По силата на чл. 76а ЗУБ и чл. 55, § 2 – 3 от Регламент (ЕС) 2024/1348, подадената след влязло в сила решение допълнителна молба за закрила представлява последваща молба и подлежи на задължително предварително разглеждане за допустимост, без да се пристъпва към разглеждане по същество. В рамките на предварителното разглеждане органът проверява дали са възникнали или са били представени от кандидата нови елементи или констатации, които значително увеличават вероятността кандидатът да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила съгласно Регламент (ЕС) 2024/1347 или се отнасят до вече приложено основание за недопустимост /чл. 55, § 3, букви „а“ и „б“ от Регламента и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ/. Съгласно чл. 55, § 5 от Регламент (ЕС) 2024/1348, представените елементи се считат за нови само когато кандидатът не е бил в състояние, не по своя вина, да ги представи в контекста на предходната молба, като елементите, които е могъл да представи по-рано, не се вземат предвид, освен ако значително увеличават вероятността за предоставяне на закрила. При липса на такива нови относими елементи, молбата се отхвърля като недопустима на основание чл. 38, § 2 във връзка с

чл. 55, § 7 от Регламент (ЕС) 2024/1348.

В настоящия случай правилно и в съответствие с доказателствата по преписката интервюиращият орган е приел, че представените от А. А. А. материали не съставляват нови относими елементи по смисъла на чл. 55, § 3 и § 5 от Регламента. Приложените публикации от кюрдската новинарска агенция А. и статията на агенция С. отразяват отделни инциденти и общи медийни съобщения за обстановката в С., без да съдържат каквито и да било удостоверителни данни за конкретно предприети действия или персонален интерес от страна на официални или фактически власти спрямо личността на самия жалбоподател. Представените справки на ДАБ и извадки от насоките на ВКБООН от май 2026 г. представляват общи аналитични документи за военно-политическата и хуманитарната обстановка в страната на произход. Макар да отразяват актуални процеси, общите доклади за обстановката сами по себе си не обосновават допустимост на последваща молба, когато не разкриват факти, които да изменят индивидуалния профил на търсещия закрила по начин, водещ до значително увеличаване на вероятността от преследване по чл. 8 ЗУБ или тежки посегателства по чл. 9 ЗУБ.

Жалбоподателят е напуснал С. още през ноември 2024 г., като бежанската му история и причините за напускане на страната са били предмет на цялостна преценка в приключилото с влязло в сила съдебно решение първоначално производство по ЗУБ, както и в производството по предходната последваща молба. В настоящата молба не се навеждат никакви нови факти от личната история на чужденеца – няма данни за образувано наказателно преследване, издадени заповеди за арест, призовки за мобилизация или персонални заплахи, отправени лично към него след влизане в сила на предходните актове. Напротив, от данните по преписката е видно, че съпругата, двете малолетни деца, родителите и братята и сестрите на молителя продължават необезпокоявано да живеят в родното му населено място в област Х., без спрямо тях да са осъществявани репресии, насилие или посегателства. Наличието на близки родственици, които трайно и безпрепятствено пребивават в региона на произход, в съчетание с липсата на индивидуализирани действия срещу кандидата, изключва наличието на реален и предвидим персонален риск при завръщане.

Неоснователни са възраженията в жалбата за допуснато съществено процесуално нарушение поради непровеждане на лично интервю. Разпоредбата на чл. 55, § 4, изречение второ от Регламент (ЕС) 2024/1348 изрично предвижда, че решаващият орган може да извърши предварителното разглеждане единствено въз основа на писмени сведения и да не провежда лично интервю, когато от писмените сведения е ясно, че молбата не съдържа нови елементи по параграф 3 /в този смисъл е и нормата на чл. 76б, ал. 1 ЗУБ/. След като депозираните писмени материали съдържат единствено общодостъпни медийни и аналитични доклади и не въвеждат нови факти за личното положение, за органа не е съществувало задължение да провежда лично интервю, нито непровеждането му е ограничило правото на защита на кандидата, който е бил представляван от адвокат и е изложил подробно съображенията си в писмена форма.

Събраната по делото актуална информация за С. /Справка вх. № МД-02-307/21.08.2026 г. на ДАБ/ потвърждава, че след събитията от декември 2024 г. в страната функционира преходно правителство, отменена е задължителната военна служба, приета е амнистия за войниците, провеждат се интеграционни процеси на въоръжените структури на SDF и се осъществява мащабно завръщане на над 1,5 милиона разселени сирийски граждани по домовете им, включително в североизточните провинции. При тези данни не се установява такъв интензитет на безогледно насилие в област Х., който да породи основателен страх от тежки посегателства единствено на основание присъствието на лицето на територията.

Следователно, правилно интервюиращият орган е заключил, че липсват нови елементи или

констатации, които да увеличават в значителна степен вероятността молителят да отговаря на условията за международна закрила, поради което законосъобразно е отхвърлил последващата молба като недопустима. В тази част /по т. 1 от диспозитива/ оспореното решение е валидно, процесуално и материално законосъобразно, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По отношение на частта от диспозитива на оспорения акт, касателно разпореденото изпълнение на наложената ПАМ по ЗЧРБ, съдът намира жалбата за основателна:

Основателно е възражението на жалбоподателя за нищожност на акта в частта по т. 2, с която интервюиращият орган, с позоваване на чл. 37 от Регламент (ЕС) 2024/1348, е разпоредил: „ДА СЕ ИЗПЪЛНИ ВЕЧЕ НАЛОЖЕНИЯ ПАМ от ГД „Гранична Полиция“ Рег. № ПАМ – 696/14.11.2024 г. на основание чл. 41 - 1 от ЗЧРБ, ВРЪЩАНЕ ДО СТРАНА НА ПРОИЗХОД С.“.

Съгласно чл. 37, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348, когато молба за международна закрила е отхвърлена като недопустима, неоснователна или явно неоснователна, държавите членки постановяват решение за връщане, с което се спазва Директива 2008/115/ЕО. В изречение второ на същата разпоредба обаче изрично е предвидено: *„Ако решение за връщане или друго решение, налагащо задължението за връщане, вече е било постановено преди подаването на молба за международна закрила, не се изисква постановяването на решение за връщане съгласно настоящия член.“*

По делото е безспорно, че спрямо А. А. А. още на 14.11.2024 г. е издаден самостоятелен административен акт – Заповед рег. № 4069 ПАМ-696/14.11.2024 г. на началника на ГПУ – Малко Т., с която на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ му е наложена ПАМ „връщане до страна на произход С.“. Тази заповед представлява решение за връщане по смисъла на чл. 3, т. 4 от Директива 2008/115/ЕО, издадено от компетентен специализиран орган на Министерството на вътрешните работи в рамките на отделно административно производство.

При наличието на вече издаден акт за връщане, чл. 37, изр. 2 от Регламент (ЕС) 2024/1348 изключва необходимостта от ново решение за връщане. Оспорената т. 2 от диспозитива на решение № 43-В/04.08.2026 г. не представлява ново самостоятелно решение за връщане, а съдържа властническо разпореждане да се приведе в изпълнение индивидуален административен акт, издаден от орган извън структурата на ДАБ при МС.

Интервюиращият орган при ДАБ при МС не разполага с материална компетентност да разпорежда изпълнението, да изменя правните последици или да се произнася по предварителното изпълнение на принудителни административни мерки, наложени по реда на ЗЧРБ от органи на МВР. Компетентността за издаване и привеждане в изпълнение на ПАМ по чл. 41 ЗЧРБ принадлежи изключително на органите, лимитативно изброени в чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ /директорите на ГДГП, дирекция „Миграция“, СДВР, ОДМВР и оправомощени от тях длъжностни лица/. Липсата на материална компетентност на интервюиращия орган да постановява изпълнение на административен акт на орган на МВР съставлява най-тежкият порок на административния акт, водещ до неговата пълна невалидност.

Въпросът за изпълняемостта на наложената ПАМ по ЗЧРБ и евентуалното отпадане на спирателния ефект по чл. 67, ал. 1 ЗУБ настъпва по силата на самия закон при окончателно приключване на производството за закрила и подлежи на преценка от органа по изпълнението на мярката по ЗЧРБ, но не може да бъде предмет на властническо разпореждане от интервюиращ орган на ДАБ.

По тези съображения, по силата на чл. 168, ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, оспореното решение № 43-В/04.08.2026 г. на интервюиращия орган при ДАБ в частта му по т. 2 от

диспозитива е изцяло нищожно поради липса на материална компетентност на издателя му и нищожността му следва да бъде изрично прогласена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 85, ал. 3 ЗУБ, настоящото съдебно решение е окончателно и не подлежи на касационно оспорване.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и 2 АПК вр. чл. 85, ал. 3 ЗУБ, Административен съд София – град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А. / А. А. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], против решение № 43-В/04.08.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет **В ЧАСТТА по точка 1. от диспозитива на решението.**

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на решение № 43-В/04.08.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет **В ЧАСТТА по точка 2. от диспозитива на решението.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 85, ал. 3 ЗУБ.

СЪДИЯ: